

KRACHT VAN OMHOOG

Onafhankelijk weekblad gewijd aan de vervulling met Gods Geest en de verwachting van Christus' komst.

Hoofdredacteur: H. van den Brink,
Noordlaan 11, Bloemendaal.

Abonnementsprijs f 4.— per jaar;
f 2.— p. half jaar of f 1.— p. kwartaal.

Administratie: „Kracht van Omhoog”,
Grote Haarschekade 37 — Gorinchem

Girekening No. 468562

De eerste „Youth for Christ” rally in Nederland

Het waren twee heerlijke avonden.

Maandagavond 30 September ontmoetten we in besloten kring, in het Americain hotel te Amsterdam, de Amerikaanse broeders, die ons vertelden hoe de Youth for Christ beweging ontstond, hoe ze zich uitbreidde, hoe ze naar Nederland is gekomen en wat haar doel en middelen zijn. Geboren uit gebed, thans gesteund door het gebed van tienduizenden jonge mensen, is ze louter een werk Gods. Natuurlijk heeft de tegenstand niet ontbroken. Doch dit is het bewijs, dat de Satan het de moeite waard vindt zich er mee te bemoeien. Als God voor ons is, wie zal dan tegen zijn?

Dat deze Amerikanen naar Holland komen mag niet opgevat worden als zou het jeugdwerk hier niet goed zijn of dat hier geen geschikte mensen zouden zijn, die niet kunnen spreken, het enige antwoord is: „God werkt”. Een andere verklaring is er niet.

Op een enkele vraag werd zeer duidelijk naar voren gebracht, dat deze beweging interkerkelijk is en dat ook wil blijven. Aan jonge mensen, die tot overgave komen, wordt aangeraden naar die kerk of kring te gaan, waar hun ouders toe behoorden.

Het was een plechtig ogenblik toen op de vooravond van de campagne de aanwezige predikanten en leidende broeders zich verenigden in gebed om Gods zegen over dit werk af te smeken. Treffend was op te merken, hoe in veler gebed de blijde verwachting tot uiting kwam, dat God in ons land wonderlijk wil gaan werken en het verlangen, dat het tot een doorbraak moge komen door de muren, die ons gescheiden houden.

Dinsdagavond was de eerste avond, die op het programma stond. Reeds een half uur van te voren was de kerk in de Jacobstraat tot het uiterste gevuld. Het was zelfs zo, dat, helaas, aan de ouderen moest gevraagd worden heen te gaan en hun plaats vrijwillig aan jongeren af te staan. Wat was het een heerlijke aanblik, al die honderden jonge mensen hier verenigd te zien.

Met wat een ongekend enthousiasme werd er gezamenlijk gezongen onder leiding van Mr. Don Devos, den koorleider, met begeleiding van Mr. Douglas Fisher. Het was ongetwijfeld alles Amerikaans, fel, raak en pittig. Doch de prediking van Rev. Spencer De Jong, hoewel recht op het hart van de jonge mensen gericht, was door en door Bijbels, het was het goede oude evangelie van de verlossing van alle schuld, enkel door het bloed van Jezus Christus.

Er was een sterke werking des Geestes en het geloof, dat God wonderen zou doen, werd niet beschaamd. Meer dan zeventig jonge mensen gaven aan de uitnodiging gehoor om Jezus aan te nemen als hun Heiland. Er was een dertigtal bij, die voor het eerst tot Hem kwamen. Heerlijk was het na afloop te mogen spreken en bidden met deze jonge

mensen, die vaak zo vreemd staan tegenover het geloof en zoveel moeilijkheden kennen.

Vanaf deze avond zullen, indien God het wil, zes weken lang iedere avond op onderscheiden plaatsen deze rally's worden gehouden. Wij vragen onze lezers dit werk te steunen met hun gebed. De Geest van God werkt in de jeugd. Moge het leiden tot een grote opwekking ook onder de ouderen en moge God het verhoeden, dat we dit werk zouden smoren in onze beruchte schotjesgeest, die alleen weet te waarden wat uit eigen kring voortkomt. Wanneer ons volk verstaat wat God ons te zeggen heeft, dan kan dit een hergeboorte betekenen. God zegene onze broeders. Br.

De inwoning van

Christus in ons hart

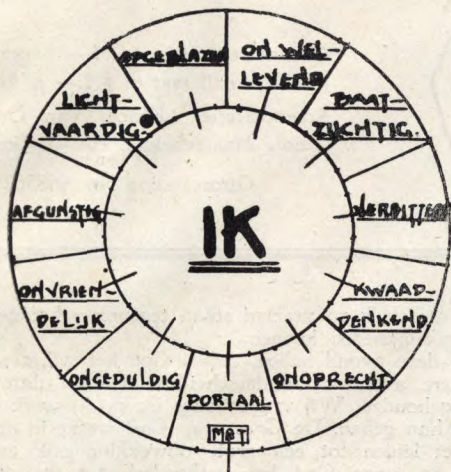
Herhaaldelijk komt naar voren, dat velen, die zich aan Christus hebben overgegeven, in hun dagelijks leven er zo weinig steun door ondervinden. Dikwijls blijkt Christus, ondanks hun goede wil, te ver weg en te veel slechts een begrip. Daarom gevoel ik behoefte aan anderen mede te delen mijn ervaring, hoe een mens zelf kan medewerken, opdat Christus steeds meer zijn dagelijkse, trouwe, liefdevolle en almachtige Vriend wordt.

Het spreekt van zelf, dat alleen Christus ons tot andere mensen kan maken, maar wij werken Hem dikwijls tegen, terwijl Hij ons toch zo graag met Zijn Geest vervullen wil. Het tegenwerken geschiedt meestal zonder dat wij het ons zelf bewust zijn. Christus zegt, dat wanneer wij Hem liefhebben, Hij door zijn Geest in ons zal komen wonen. Dit beeld trof mij bijzonder en ik zag mijn binnenste als een woning met een voorportaal en een hall, waarop een aantal vertrekken uitkwamen. Toen Christus bij mij kwam wonen, was eindelijk Zijn kloppen op de deur van mijn innerlijke woning verhoord. De Heiland stond toen eindelijk in het portaal op de mat en zou Zich nooit weer de deur uit laten zetten. In Joh. 10 : 27 zegt Hij : „Niemand zal hen uit mijn hand rukken”.

Dit openen van de deur was voor mij van geweldige betekenis, omdat daardoor de verzoening tussen God en mij tot stand gebracht was. Ik kon de deur echter slechts openen met Gods hulp en toen ik berouw had over mijn zonden en als een kind geloofde dat Christus, Gods Zoon, door zijn kruisdood deze verzoening mogelijk had gemaakt.

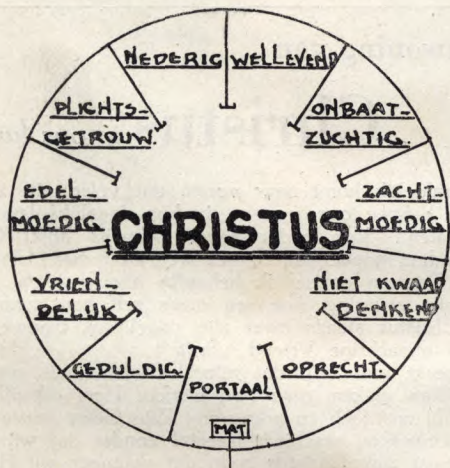
Door dit binnenlaten was ik Gods kind geworden voor de eeuwigheid. Dit was de rechtvaardiging. Ik was weer voor God gerechtvaardigd en buiten het oordeel gesteld, m.a.w.: terwille van Christus had God mij alle vroegere zonden, hoe zwaar ook, vergeven, evenals de toekomstige, als ik deze aan Hem zou belijden.

Toen Christus eenmaal was binnengelaten, verwachtte Hij echter ook, dat ik Hem niet op de mat in het portaal zou laten staan. Hij verlangde bezit te nemen van alle vertrekken, om mijn huis geheel van Zijn Geest te vervullen. Toen zag ik plotseling, dat alle vertrekken van mijn huis bezet waren: de hall door mijn IK, omgeven door mijn karakter. Ik was

Zoo zag God mij (Rom. 3 : 10-18) en zo ziet Hij ieder mens.

Ik begreep dat Christus al deze slechte bewoners, deze karaktereigenschappen, zo graag wilde uitdrijven en de Zijne er voor in de plaats brengen.

Dit is het volmaakte karakter vna Christus en de volmaakte liefde (1 Cor. 13). Hiernaar moeten wij jagen (1 Cor. 14 : 1) ; daarin moeten wij ons oefenen (1 Tim. 4 : 7) ; dat moeten wij leren (Matth. 11 : 29) evengoed als een vak, of wetenschap of talen. Dat is de heiligmaking.

Christus moest ook door lijden gehoorzaamheid leren (Hebr. 5 : 8).

Deze heiligmaking geschiedt door de kracht van den Heiligen Geest, maar de mens moet volkomen meewerken, zoals bovenstaande teksten leren. De mens alleen kan het niet zonder den Heiligen Geest, maar de Heilige Geest doet het niet zonder onze volledige medewerking. Hoe kunnen wij daarin medewerken ?

Waarmede iemand omgaat wordt hij besmet. Dit geldt ook in het goede. Als laagstaande mensen met hoogstaande mensen omgaan worden zij naar boven getrokken. Zo moet een gelovige de gehele dag met Christus omgaan, Hem in alle grote en kleine dingen raad vragen, alles met Hem bespreken, alsof Hij lichamenlijk bij hem is en dan ook Zijn raad opvolgen, dus gehoorzamen, door dik en dun en niet eigenwijs zijn. Dan voltrekt zich in hem de karakterverande-

Is er deze week iemand in Uw kennissenkring jarig ?

Geef hem of haar een abonnement op ons blad. Dit geschenk duurt langer dan een bouquet bloemen en..... misschien zit er een zegen in.

ring zoals boven aangegeven : „En wij allen, met ongedekte aangezichte de heerlijkheid des Heren als in een spiegel aanschouwende, worden naar Zijn beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heren Geest.” (2 Cor. 3 : 18).

Toen Mozes van de berg kwam, na zijn samenzijn met God, glinsterde zijn aangezicht, Dan worden wij nieuwe schepsels : „zo dan indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel ; het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”. (2 Cor. 5 : 17).

Dan zijn wij in Christus, verkrijgen de volheid van den Heiligen Geest en de zekerheid des geloofs (Hebr. 11 : 1).

Hoe kunnen wij nog meer medewerken ?

Door ijverig de Bijbel te onderzoeken. Dan spreekt Christus door Zijn Woord tot ons. Dan hebben wij door dit Woord gemeenschap met Hem. Dan geeft Hij ons vele geboden, maar wij hebben er niets aan, als wij ze niet opvolgen. Ook en vooral zijn het gebed en het stil-zijn voor God, heerlijke gemeenschapsoefeningen, waarvan een zeer bijzondere kracht en zegen, ook voor anderen uitgaat, terwijl ook het zingen van evangelische liederen de gemeenschap met Christus versterkt. Om nog weer terug te komen op het beeld van onze innerlijke woning, waarin Christus de gehele heerschappij behoort te hebben ; dat kan alleen als wij Hem in al onze kamertjes toegang geven en Hem niet op de mat laten staan.

Wanneer laten wij Christus op de mat staan ?

Als ouders de moeilijkheden met hun kinderen zelf willen oplossen.

Als wij de strijd om het bestaan alleen willen strijden.

Als een leraar de moeilijkheden met zijn leerlingen alleen in orde wil brengen.

Als een huisvrouw haar zorgen zonder Hem wil dragen.

Als een zakenman zijn zakenproblemen zonder Hem wil behandelen.

Als een ingenieur zijn technische vraagstukken alleen wil bestuderen.

Als een regeerder zijn bestuursvragen zelf wil beantwoorden.

Als een dokter zijn diagnose zonder hulp van Christus wil stellen.

Als een bedrijfsleider de werkzaamheden alleen wil regelen.

Als een patroon de moeilijkheden met zijn personeel zelf wil oplossen.

Als een Christen zijn geestelijke moeilijkheden alleen wil bestrijden.

Zo laten wij Christus ook op de mat staan, als wij proberen :

- ons zelf van angst te verlossen,
- ons zelf rein te maken,
- ons zelf liefdevol te maken,
- ons zelf eerlijk te maken,
- ons zelf te verlossen van drift,
- ons zelf onzelfzuchtig te maken.

In al deze gevallen maken wij geen gebruik van de almacht, die Christus van den Vader heeft gekregen en ons ten dienste wil stellen.

Lezer, staat de Here Jezus nog op de mat van uw innerlijke woning of hebt U de deuren van alle vertrekken opengezet voor Hem ? Hoevelen houden meerdere vertrekken hardnekkig voor Hem gesloten, zodat er twee regeerders zijn in hetzelfde huis, en er niet steeds kan zijn de vrede, die alle verstand te boven gaat.

Laat ieder van ons zich voor Gods heilig aangezacht onderzoeken : „Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart : beproef mij en ken mijne gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij ; en leid mij op de eeuwige weg”. (Ps. 139 : 23, 24).

D. v. d. W.

Contact PER BRIEF

J. V. te V. vraagt: In het blad van 31 Aug. schrijft P. K. onder meer: „de vijf dwaze maagden moesten gaan naar de verkopers om olie”. Hoe kunnen de dwaze maagden olie gaan kopen bij de verkopers, terwijl de wijze reeds ingegaan waren? Deze verkopers gingen dus zelf ook niet in, want als de dwaze maagden te laat waren, waren de verkopers dus véél te laat. Wie zijn deze dan?

Antw. Het antwoord is m.i. zeer eenvoudig. De wijze maagden zeggen tegen de dwaze, gedreven door het verlangen hen ook nu nog te helpen, dat zij naar de verkopers zullen gaan. We lezen echter niet in de gelijkenis, dat dit hun inderdaad gelukte. Het is hiervoor te laat. Verder moeten we, zoals in alle gelijkenissen, niet trachten ieder onderdeel te vergeestelijken. Deze gelijkenis gaat niet over de verkopers, doch over de wijze en dwaze maagden.

Zuster L. L. te W. vraagt: „Kan ik in alle dingen en op iedere tijd weten, dat de Heilige Geest mij stuurt bijv. als ik zieke broeders of zusters bezoek?” Zij vraagt dit omdat zij kennis heeft gemaakt met twee zusters, die overal het evangelie brengen en haar vertelden, dat zij nooit ergens kwamen of de Heilige Geest stuurde hen daarheen en als ze niet mochten gaan, hield de Geest hen tegen.

Antw. Ik wil niet betwijfelen, dat deze beide zusters zo niet de stem des Geestes mogen beluisteren, dat zij steeds weten waarheen zij wel en waarheen zij niet moeten gaan. Toch geloof ik, dat we dit nimmer tot een regel mogen stellen. We lezen nergens in de Schrift, dat ons zo iets wordt beloofd. Wel wordt er gesproken van een leiding des Geestes voor alle kinderen Gods, d.w.z. dat ze, zonder dat ze het zelf soms weten, in hun overleggingen en gedachten zó bestuurd worden, dat ze de goede weg bewandelen. Wanneer we niet weten wat we doen moeten, is m.i. de juiste weg, dat we in ernstig gebed den Here om wijsheid en leiding vragen en dan doen wat ons geweten en verstand in overeenstemming met Gods Woord ons zeggen, dat we doen moeten. We mogen dan vertrouwen, dat God onze weg zo zal leiden, dat het is tot eer van Zijn Naam en tot heil van onze naaste. Wie zo op God vertrouwt zal niet beschaamd uitkomen. Er zijn kinderen Gods, die in sommige gevallen hun Bijbel open slaan en de tekst, waar hun oog opvalt, als een antwoord van God beschouwen. In dit opzicht zij ieder in zijn eigen geweten overtuigd. Het past mij niet deze weg te veroordelen. Toch geloof ik, dat deze wijze van handelen alleen daar kan worden verdedigd, waar noch Gods Woord, noch ons geweten of verstand enig licht geven in de moeilijkheid waarin wij verkeren.

Zuster B. te H. heeft grote moeite met de opvoeding van haar kinderen. Zij staan vijandig tegenover Gods Woord en als ze de Bijbel voor de dag haalt, kijken ze al lelijk. Ook heeft ze gemerkt dat haar dochtertje rookt. Ze maakt zich in zo'n geval wel eens driftig, hoewel ze weet, dat ze met zachtheid meer gedaan krijgt. Haar oudste dochter zei eens: Moeder, je moet er niet zoveel over praten, want dan krijg ik er een hekel aan. Zelf zit ze altijd in de put en ziet geen uitweg met haar kinderen.

Antw. Natuurlijk mogen we nooit terwille van de kinderen het Bijbel lezen aan tafel nalaten. In dit opzicht moeten we priester in ons huis zijn en niet, zoals Eli onze kinderen meer eren dan God. Toch kan er inderdaad in de opvoeding een tijd komen, waarin het goed is niet veel meer te praten. De kinderen weten het, ze hebben het reeds zo vaak van ons gehoord en het heeft op hen geen invloed meer, ja het verbittert hen. Des te sterker moeten wij dan echter voor hen bidden. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel. We weten hoe het gebed van Monica voor Augustinus verhoord is en zo zijn duizenden gered door de gebeden hunner ouders. Ik geloof, dat er ouders zijn, die door hun ernstig en volhardend gebed hebben goedgeemaakt, wat ze door hun hard of onverstandig woord bedierven.

Daarnaast moet echter ook ons leven een getuigenis zijn.

Wanneer u zelf zegt, dat u altijd in de put zit dan is dit geen aanlokkelijk voorbeeld voor de kinderen. Laat het vertrouwen op Christus' liefde zo sterk in u zijn, dat Zijn blijdschap en vrede in uw woorden en daden tot uiting komt. Hoe menig jongmens is afgeschrikt door de zure, onverdraagzame, korzelige houding van hen, die zich christenen noemen. Het oude spreekwoord is in dit opzicht zo waar: Leringen wekken, doch voorbeelden trekken.

En wat het roken van uw dochter betreft: U kan haar als ouder natuurlijk dit verbieden, doch u loopt de grote kans, dat zij het buitenshuis of in het verborgen toch doet. Al deze dingen liggen aan de buitenkant. Het hart moet veranderd worden. En als God Uw gebed verhoort, wel, dan zal het roken, evenals de omgang met vrienden en vriendinnen en de keuze van haar boeken en de vermaken, die zij zoekt, vanzelf veranderen. God geve U de vervulling van Uw bede.

Br.

KERKEN IN AMERIKA.

Zijn zij anders dan in Nederland? Ja zeker zijn ze anders.

Zijn de mensen anders dan in Nederland? Ja zeker zijn ze anders. Daarom kunnen wij niet zeggen: de kerken in Nederland moeten worden als de kerken in Amerika. En toch, we kunnen leren van ze.

Ik ga iets vertellen van wat ik zag en ondervond als vreemdeling in de kerken van Amerika.

Amerika is groot en je kunt je eenzaam voelen, eenzaam in het gedrang op Fifth Avenue in New-York en eenzaam in de lichtkleurige woestijnen van Arizona.

Maar dan zijn er gelukkig de kerken. Ik heb grote liefde voor de kerken in Nederland, maar ik vraag mij wel eens af: zal een eenzame daar vriendschap vinden?

Ik treed een grote kerk binnen in New-York. In het portaal staan dames en heren en ontvangen de binnenkomenden als welkome gasten. Een stelt zich aan mij voor en brengt mij naar een goede plaats vooraan. Aan het einde van de dienst zingt het prachtige koor het „Amen”. Het is nog een ogenblik stil, maar na een minuut is de kerk vol pratende mensen. Een dame vóór mij keert zich om en zegt: „Mag ik mij voorstellen, ik ben Mrs. Macminor, did you enjoy the sermoon? 1) Ik zie U hier voor 't eerst, ik hoop, dat U weer terug komt. Ga even naar de dominé om kennis te maken”. (Iedere predikant in Amerika begeeft zich na het uitspreken van de zegen naar de uitgang om meestal met iedereen een handdruk te wisselen). Ook achter mij stellen enkelen zich aan mij voor en zeggen hun vriendelijk „I hope to see you again” 2) De dominé onderhoudt zich met velen, bekenden en onbekenden. Ik spreek even met hem en hij nodigt mij uit te spreken voor een ladiesmeeting in de komende week.

Deze ervaring is geen uitzondering. Ik ontmoette veel zulke hartelijkheid in de kerken. In Washington D.C. kwam ik een grote kerk binnen. Bij de ingang stonden gemeenteleden en verwelkomden ieder. „U bent een vreemdeling hier, ik zag U nog niet eerder, welkom in onze kerk, wilt U Uw naam en adres opschrijven in dit boek?”

De kerk was overvol. Duizenden mensen vulden de banken. Vóórdat de preek begon, zei de predikant: Er zijn hier vandaag enkele nieuwe bezoekers in de kerk. Hij noemde ze op en ik hoorde o.a. onze namen. „Miss ten Boom and Mr. ten Have from the Netherlands. Hartelijk welkom.

1) Genoot U?

2) Ik hoop U weer te zien.

Hollanders, wij hopen dat U een gezegende morgen zult hebben en als U langer blijft in Washington dat U geregeld bezoekers wordt van onze kerk."

Op de achterkant van de banken zijn overal rekken aangebracht; daarin staan zangboeken, genoeg voor alle kerk-gangers. In de warme streken van Kansas, Arizona, Californië enz. waren er ook waaiers. Wat was 't moeilijk om niet afgeleid te worden, toen ik voor 't eerst voor zo'n waaierende gemeente moest spreken, maar alles went. Die waaiers zijn de moeite waard om te bestuderen. Ze dienen tot afkoeling, maar ook voor reclame. Ik zag er met aan de voorkant een Bijbelse prent en aan de achterkant een reclame van een begrafenisondernemer.

Programma's voor de kerkdienst worden zelfs in de kleinste kerken bij de ingang uitgedeeld. Zij bevatten behalve de vele programmapunten van de dienst ook de uren der Zondagsscholen, catechisaties, namen, adressen en telefoonnummers der predikanten, berichten en inlichtingen over allerlei kerkewerk.

In de meeste kerken nemen de ouders de baby's en grotere kinderen mee. In de kleinere plaatsen maakte ik het dikwijls mee, dat de moeders als de kleintjes gingen huilen, rustig het kindje voeden.

Lang niet altijd zorgen alleen de moeders voor de baby's. Niet alleen, dat op straat bijna altijd de vader, niet de moeder, achter de kinderwagen loopt, maar ook in de kerk zorgt de vader dikwijls voor de kleintjes. In een Chinese kerk zat een kleuter rustig een liedje te zingen tijdens de preek en niemand stoorde zich daaraan.

Langre preken worden nooit gehouden. Toen ik pas in Amerika was ergerde ik mij aan de oppervlakkige, vluchtige preekjes, die ik in New-York hoorde maar wat heb ik later zegenrijke preken gehoord. Werkelijk krachtig gaven velen in de korte tijd, die zij tot hun beschikking hadden, hun getuigenis. Ik denk aan de predikanten Bonnell, Zegerius, Ironsides e.a.

Al waren soms de kerken stampvol, toch hoefde ik nooit te staan om op een plaats te wachten. Er was geen belletje, vijf minuten voordat de dominé opkwam om de wachters gelegenheid te geven de „eigen plaatsen" te bezetten. Ik weet niet, of er ergens wel „eigen plaatsen" zijn in Amerika, ik ben ze nooit tegengekomen. Plaatsengeld wordt niet gevraagd.

Collecte wordt éénmaal in iedere dienst gehouden, als waarlijk onderdeel van de Eredienst. Meestal komen de diakenen eerst naar voren, ontvangen aan het altaar of aan het podium de schalen, waarna de predikant de collecte aanbeveelt en een kort gebed uitspreekt. Daarna wordt gecollecteerd, terwijl het koor zingt of mooie muziek gegeven wordt, het offertorium. Als zij klaar zijn, komen alle diakenen naar voren en spreken de predikant een kort dankgebed uit, terwijl het orgel zacht blijft doorspelen.

Overal vindt men envelopjes. Men kan daar zijn geld in doen en naam en adres erop schrijven, maar ook het doel waarvoor men geeft. Dit zijn dan gevallen waarin de linkerhand wel weet, wat de rechter doet.

Aardiger zijn de kaartjes, die men op de collecte-schaal kan leggen of bij de uitgang kan inleveren. Het zijn formuliertjes, waarop men kan invullen: naam, adres, plaats van herkomst, kerkgenootschap, maar ook of men huisbezoek wenst, met moeilijkheden zit enz. Kaartjes van allerlei variatie zag ik in de vele kerken die ik bezocht.

In sommige kerken maakte ik mee, dat gemeentelieden, overgekomen vanuit andere plaatsen, voor 't eerst in hun nieuwe woonplaats in de kerk kwamen. Zij zaten op de voorste banken. De predikant deed hun enige belijdenisvragen, die ieder persoonlijk moest beantwoorden. Naam en adres werd zeer duidelijk uitgesproken. Daarna sprak de dominé een kort welkomstwoord. Niet alleen aan ouderen, ook aan kinderen werd gelegenheid gegeven hun geloof te belijden, voor hen in zeer eenvoudige formulering.

Ook in de grote steden is elke kerk het middelpunt van een afzonderlijke parochie met eigen predikant, assistant-pastors en kerkeraad.

De kerk in Amerika is meer dan de kerk in Nederland een welkom in een hechte gemeenschap.

CORRIE TEN BOOM.

Tien jaar onder de Melaatsen

13)

Garne wil ik U thans nog in kennis brengen met een jong meisje, Jenny, het dochtertje van Dr. med. Keuswil. Zij was slank en fijn gebouwd, de lieveling van haar vader, die in Sommelsdijk districtsarts was.

Jenny was 13 jaar oud toen haar vader stierf. Na de dood van haar echtgenoot huurde mevrouw Keuswil een klein huis in Paramaribo dat zij met haar zonen en vier dochters ging bewonen. Een jaar na de dood van haar vader werd Jenny ziek. De huisdokter, die geroepen werd, had de moeilijke taak aan de moeder te zeggen dat haar lief dochtertje melaats was geworden..... Jenny moest van af dat vreselijke ogenblik geïsoleerd worden van haar zusjes en broers. Een kamertje onder het dak van het huis werd haar verblijf. Een oude „menne" stond de moeder met grote trouw en goedhartigheid ter zijde in het verplegen van het kind. De hete tropenzon brandde op het dak, zodat het verblijf in dit kamertje voor het arme meisje menigmaal ondragelijk was. Iedere avond bracht de moeder een tijd bij haar dochtertje door. Menigmaal als zij binnenkwam vond zij haar onder tranen. Op een avond vroeg de moeder: „Jenny, waarom schrei je toch altijd zo? vertel het toch aan je moeder!" „Och moeder, ik kan het hier niet langer uithouden in dit hete bedompte kamertje, laat mij toch weer van de frisse lucht genieten! Ik verlang zo mijn vriendinnen weer te zien". „Maar mijn lief kind, je mag niet naar buiten, je bent ziek; bedenk toch eens hoe vreselijk het zou zijn als de politie je op straat zou aanhouden en je werd met geweld van mij weggenomen en in het gouvernementsgeesticht Groot Chatillon gebracht!"

„Maar lieve moeder, wat heb ik dan voor kwaad gedaan, dat ik mijn gehele leven in deze hete kamer moet opgesloten zitten? Breng mij dan op een plantage!"

„Mijn kind ik wil alles voor je doen, want je weet hoe lief ik je heb, maar een plantage heb ik niet!"

„En toch moeder, heeft gisteren mij de oude menne verteld, dat niet zo ver hier vandaan een plantage is, waar zieke mensen, zoals ik, mogen leven, daar kan ik de hele dag buiten in de frisse lucht zijn en ik ben daar met anderen samen en er is ook een kerkje voor de zieken gebouwd, heeft menne mij verteld. Ze noemde die plaats: Bethesda. Moeder laat mij naar Bethesda gaan!"

„Jenny mijn kind wil je je moeder verlaten?"

„Moeder zo ver is het toch niet? U mag mij daar bezoeken!"

Een ogenblik streed de moeder met zich zelve, maar de ware moederliefde overwon. Het lepra bestuur was dadelijk bereid Jenny in Bethesda op te nemen en weinige dagen later voer een van onze diaconessen met de tentboot naar Paramaribo om Jenny te halen. Tegen middernacht verlieten zij Paramaribo en in de vroege morgen omstreeks vier uur hoorden wij de roeislagen. Mijn echtgenoot ging dadelijk naar de rivier om het meisje te ontvangen. Toen hij terugkwam vertelde hij mij, dat Jenny zo ontzettend zwak was, dat twee zusters haar naar haar kamertje moesten leiden, ze kon haast niet meer lopen. „Lang zullen wij haar niet meer bij ons hebben!" was de gedachte van mijn man.

Toen ik later op de dag haar een bezoek bracht, schrok ik. Een hoog opgeschoten meisje van zestien jaar, bleek, mager en met wonden bedekt, stond voor mij. Niets had de vreselijk zieke haar gelaten dan haar mooi goudkleurig haar en twee grote sprekende ogen. 's Middags ging ik nog eens naar haar kijken. Toen zat ze in een gemakkelijke leunstoel op de galerij van haar huisje in de frisse lucht: haar wens was vervuld. Op de veranda stonden haar bloemen en planten, die ze uit de stad had meegebracht.

(Wordt vervolgd).

Redactie: P. Klaver, H. van den Brink, J. E. van den Brink